

Скарбничка

Тетяна Домаренок

БУЗОК

- ГРІХ ДО ГРІХА 2
 ПРИГОДИ ШУКАЧІВ 4
 ФРУКТОВА ЛИСТІВКА 5
 ЧОМУ ЛЮДИ ХВОРІЮТЬ І ПОМИРАЮТЬ? 7
 ВЕСЕЛИЙ ENGLISH 9
 ЯК ВИНИКЛИ ДОМАШНІ КАПШІ 11

У дворі по гладкому асфальту гордо роз'їжджав Іванко на блискучому новенькому велосипеді. У нього був чудовий настрій, бо нарешті здійснилася його мрія – на день народження мама з татом подарували синові довгоочікуваний подарунок. «Яка в мене чудова сім'я! – думав хлопчик. – Мама з татом такі добрі. Вони ніколи не сваряться, люблять мене та брата Женю, допомагають у всьому».

Іванко задоволено катався по двору, але його непокоїла одна думка: завтра в мамі день народження, а подарунок ще не готовий. Мама, як і син, народилася в травні, тільки він на початку, а вона – наприкінці місяця. Мама любила говорити, що весна – найпрекрасніша пора року, коли прокидається вся природа й розпускаються мільйони яскравих і пахучих квітів. Мама дуже любить цвіт бузку, вона в захваті від його аромату! Хлопчик це знає. У сусідньому дворі біля будинку ростуть такі кущі. Вони вже

зацвіли. Але чи можна нарвати букет? Іванкові було ніяково. Навколо люди, а ламати гілки негоже. «Ні, я не зможу цього зробити. А як хотілося б подарувати мамі її улюблені квіти...»

Розмірковуючи, хлопчик і не помітив, як завернув до сусіднього подвір'я. «Ось цей бузок!» Перед ним звисали великі грона пахучих квітів. Раптом Іванко побачив прибиральницю, тітку Катерину, яка наводила лад і в його дворі. Хлопчик під'їхав до неї й несміливо промовив:

– У моєї мами завтра день народження. Вона дуже любить квіти бузку. Чи можна мені зірвати хоча б одну гілочку для неї?

Тітка Катерина усміхнулася, підійшла до куща й сама відламала кілька гілок.

– Ну, якщо мамин день народження, тоді тримай! – простягнула вона Іванкові букет. – Але, знаєш, на твоєму місці я для мами посадила б під вікном цілий кущ бузку. Щороку навесні він тішив би її своїми пахучими квітами.

– Я подумаю, – сказав Іванко й поїхав додому ставити квіти у вазу з водою.

Настало літо. Хлопчик не забув про слова тітки Катерини й розповів про це татові.

– Це гарна ідея, – замислився той. – Ми обов'язково купимо кілька кущів махрового бузку й посадимо їх під нашими вікнами.

Одного недільного осіннього дня вони вдвох вирушили на ринок і вибрали там найкращі кущі білого й рожевого бузку. А приїхавши додому, посадили їх на подвір'ї.

Минуло кілька років. Кущі добре прижилися, піросли й почали цвісти. Відтоді щороку наприкінці весни під вікнами Іванкової квартири зацвітає бузок, і його аромат проникає в кімнати. Тоді мама усміхається й каже: «Відчуваєте? Як приємно пахне бузок!» Вона відчиняє вікно й довго дивиться на квіти. А Іванко спостерігає за нею й думає: «Як добре, що в житті можна дарувати одне одному ось такі приємні хвилини радості та щастя!»

Ромашки дивляться, мов очі,
 І шепче вітер: «Рай...»
 І усміхаються дитячі
 Вуста щасливі вкрай.

І як же цю красу назвати?
 Імен не знаю їх.
 «Спасибі», – хочеться сказати
 Творцю за нас усіх.

Моя це рідна Україна –
 Квітуча, запашна.
 І буде жити Батьківщина,
 Від Бога нам вона.

ГАЛИНА ЯХНЕВИЧ

ГРІХ ДО ГРІХА

День був чудовий! Весняне сонечко вже добре пригрівало, і всі йому були раді. Усі, крім Павлуся. Йому тепер було не до цього, навіть веселе щебетання птахів не тішило хлопчика. Він понуро йшов, час від часу зупиняючись. Портфель від важких дум здавався ще важчим. А найважчою ношею для Павла був щоденник із запрошенням батьків до школи.

— Агов, Павлусю, ти чому похнюпився? — несподівано вигукнув біля самого вуха однокласника Борис. — Я тебе кличу, а ти не чуєш! Ледве наздогнав тебе.

Павлусь зупинився, байдухе подивився на Бориса, а потім махнув рукою і сказав:

— Дай мені спокій!

— Слухай, — метушився Борис, — невже ти через це зауваження засмутився? Та не хвилюйся, усе минеться, ходімо краще до комп'ютерного клубу.

— Не хочу, — буркнув Павлусь і прискорив ходу.

— А ти щоденник заховай або вирви сторінку. Я завжди так роблю, — не відступав Борис. — Ну що, ходімо? Я можу навіть грошей тобі позичити.

— Я й так тобі винен, — гірко усміхнувся Павлусь.

— Подумаєш! — вигукнув Борис. — Для найкращого друга нічого не шкода!

Павло зупинився й недовірко глянув на Бориса. «І що йому треба від мене? — подумав він. — Знає ж, що мої батьки не дозволяють мені туди ходити».

— Ну, гаразд, але це востаннє, — промовив Павлусь і подумав: «Ще один раз нічого не змінить. Я вже й так багато нагрішив».

Тієї миті, коли хлопці збиралися увійти до приміщення клубу, невідомо звідки з гавкотом вибіг собака й накинувся на Павлуся. Він скрикнув від болю й штовхнув собаку ногою. Пес заскавулів і втік. А Павло, присівши навпочіпки й затиснувши рукою рану на нозі, стогнав. Що було далі, хлопчик майже не пам'ятав, бо, побачивши кров, ледь не знепритомнів. Але він згадав, що якась жінка довела його до будинку

і що мама почала кудись телефонувати, потім приїхала карета швидкої допомоги, і його відвезли до травмпункту. Тільки ввечері, зручно вмовившись на дивані з перев'язаною ногою, Павло зміг усвідомити те, що сталося. Побачивши свій портфель засунутим за фортепіано, хлопчик зрозумів, що найближчим часом до нього ніхто не зазирне. Наступні кілька тижнів йому доведеться провести вдома, а потім настануть канікули; можливо, учитель і забуде про те, що викликав батьків.

Під час хвороби хлопчик був оточений особливою турботою, і якщо не брати до уваги уколи, які прописав лікар, хворіти Павлусю сподобалося. Тато постійно приносив для нього різні фрукти для загального зміцнення організму, мама пекла Павлусині улюблені кондитерські вироби, а від домашніх обов'язків він був звільнений. Не життя, а казка! Ось тільки іноді спадали хлопцеві на думку його таємні справи й зауваження в щоденнику. На серці ставало тяжко та сумно. «Як би зробити так, — думав хлопчик, — щоб не було в мене цих проблем?»

І ось одного разу, на четвертий або п'ятий день, Павло, кульгуючи, зайшов до кабінету батька й, сівши в його крісло, почав розглядати рукописи та нотатки батька. В очі кинулися рядки: «І людина додає гріх до гріха, гріх до гріха. І якщо вона не зупиниться сама, то Бог зупинить її...» Уперше за цей час Павло подумав, що випадок із собакою і був для нього тією самою зупинкою, яку зробив Бог. Зацікавившись написаним, хлопчик читав далі: «Якщо людина думає, що нерозкаяний, прихований гріх залишиться в її житті єдиним гріхом, вона обманює сама себе. Нерозкаяний гріх спричинить інші гріхи...» «Так і є, — подумав Павло, — це все про мене написано». Бажаючи докопатися до суті й істини, хлопчик читав далі: «А якщо людина не покається, не сповідається, то на душу її чекає смерть...»

— Господи, — жахнувшись, прошепотів Павло, — це ж мені треба

покаятися і сповідатися! Адже я не хочу смерті...

Увечері, коли повернувся батько, Павло трохи почекав, і коли він пішов у свій кабінет, підійшов до дверей і, несміливо постукавши, відчинив їх. Сидячи за столом, батько повернув голову і, побачивши сина, запитав:

— Ти щось хотів?

— Так, — тихо відповів Павло, — я хочу розповісти про свій гріх.

— Про свій гріх? — здивовано звівши брови, перепитав батько.

Павлусь кивнув головою. Кульгуючи, він зайшов і сів. Навряд чи цей темноволосий хлопчик зможе вам розповісти про більш задушевну бесіду зі своїм батьком і про палку молитву своєї юності, ніж та, що була проголошена того пам'ятного вечора. Павлусь плакав, заливаючись сльозами, розповідаючи про свої гріхи батькові та Богові. Він розповів, як уперше, попри докори сумління, зайшов у комп'ютерний клуб. Про те, як прогулював шкільні заняття, щоб довше побути в клубі. Як витрачав там усі свої гроші, які батько виділяв на кишенькові витрати. І якось узяв гроші в старшої сестри Софії. Найважче Павлові було зізнатися, що одного разу він узяв гроші з татового гаманця. Відкриваючи своє серце в сповіді, Павло розумів, що заслуговує покарання, і вже морально готувався прийняти його. Але не думка про покарання зараз непокоїла його серце, він боявся, що батько більше не довірятиме йому й не любитиме його так, як раніше. Але ні, трапилося зовсім не так, як думав хлопчик.

— Я радий, — сказав батько, — що ти сам прийшов і зізнався в усьому. Додаючи гріх до гріха, людина віддаляється від Бога та своїх близьких і рідних, а щире серце отримує благословення і знаходить друзів.

Звичайно, батько пробачив своєму сину, і Бог простив його й дав йому безцінний дар і силу, з якою він зможе протистояти будь-якій спокусі.

Галина Шперлінг

ПРОВЕДИ ЛІНІЮ ЗА КОНТУРОМ
ХМАР, НЕ ВИХОДЯЧИ ЗА МЕЖІ.

СЛОВЕСНІ ПІЖМУРКИ МУЗИКА

У цій таблиці з буквами заховалося 8 слів. Усі вони пов'язані з музикою. Чи зможеш ти їх знайти? Шукати потрібно по горизонталі зліва направо або по вертикалі згори вниз. Слова можуть перетинатися між собою.

К	П	Д	У	Р	М	Ж	О	М	Л	К	А	Ф
О	К	С	К	Р	И	П	К	А	М	О	С	Л
М	А	Р	Ш	П	Е	І	Т	У	Р	Н	О	Ц
П	Х	З	Ю	В	С	Є	Ї	К	Ц	Г	Б	
О	Д	Й	Ч	Ь	Є	Н	Т	М	І	Е	С	К
З	Н	Я	Н	Р	Г	Я	Л	Х	О	Р	М	Б
И	Г	Ц	І	О	Н	У	К	Ж	Ц	Т	Ф	Х
Т	О	В	Е	З	Д	И	Р	И	Г	Е	Н	Т
О	К	Н	Р	А	Ш	Л	Е	Н	С	У	Р	Н
Р	Т	М	Е	Л	О	Д	І	Я	О	Н	Я	К

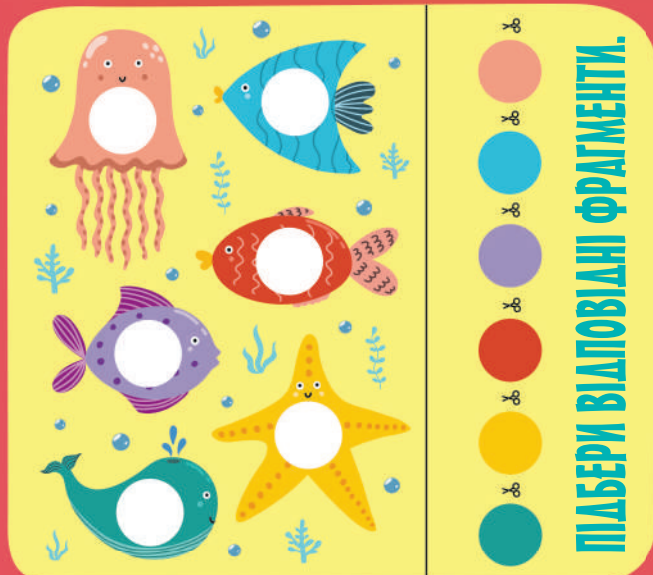
Якого фрагмента бракує на малюнку?

ДОПОМОЖИ БДЖІЛЦІ ДОЛЕТІТИ
ДО БУКЕТА КВІТІВ.

ЗНАЙДИ 5
ВІДМІННОСТЕЙ.

НАСТУСЯ І ПАПУГА КЕША

Тетяна Ведерникова

Нарешті здійснилася заповітна мрія Настусі: батьки купили їй папужку. Дівчинка назвала його Кешею. Спочатку Кеша всього боявся, але незабаром звик до Настусі й весело щебетав у своїй клітці.

Дівчинка старанно доглядала за папугою: вчасно чистила клітку, міняла воду й насипала свіжий корм. Найбільше Кеша любив гойдатися на гойдалці посеред клітки й про щось сперечатися зі своїм відображенням у маленькому дзеркалі. Це дуже потішало Настусю. Вона могла годинами спостерігати за пташкою.

Якось до Настусі зайшов у гості її двоюрідний брат Славко. Побачивши папугу, він дуже зрадів.

– Навчімо твого папугу розмовляти, – запропонував Славко.

– А це нескладно?

– Ні, простіше простого. У мене був папужка. Я його швидко навчив розмовляти.

Тепер після занять у школі Славко заходив додому до Настусі й навчав розмовляти папугу. Дівчинку він просив не заважати. Минуло кілька днів, і раптом Кеша сказав першу фразу: «Кеша – дур-р-рень!» І відразу ж повторив: «Кеша – дур-р-рень!» Настуся здивовано подивилася на брата:

– Славко, ти яких слів його навчав?

– А що тут такого? Папужки цю фразу найкраще говорять.

Настуся була засмучена. Вона хотіла здивувати маму з татом, а тепер...

Увечері, коли прийшли батьки, дівчинка зі сльозами на очах розповіла про те, що сталося.

– Настусю, не переймайся так сильно. Усе можна виправити. Тільки знадобляться час і терпіння, щоб перевчити Кешу, – заспокоювала доньку мама. – Так, Славко дуже негарно вчинив, але

ти не гнівайся на нього.

– Цей Славко сам дурень, якщо навчає таких слів, – сказала Настуся.

– Знаєш, доню, – промовив тато, – а ти ж зараз нічим не краща за Славка, якщо сама такі слова говориш. У Біблії є вірш: «Жодне погане слово хай не виходить з ваших уст» (Ефес. 4:29). А добрі слова порівнюються із золотими яблуками «на срібній тарелі».

Настусі було дуже соромно після татових слів, і вона вирішила ніколи більше нікого так не називати.

Щовечора дівчинка терпляче навчала Кешу нових слів. Спочатку було дуже важко, Кеша постійно повторював фразу, якої навчив його Славко. Але Настуся не здавалася, і за два тижні папужка промовив: «Кеша хороший!»

ПТАШКА – ПОМПОН

1 Спеціальний інструмент для створення помпону можна знайти не в усіх магазинах для рукоділля, тому ми рекомендуємо тобі використати класичний кружок з картону з отвором. Візьми кружок – основу для помпона – і намотай на нього чорні нитки, як показано на фото.

2 Тепер на чорні нитки намотай якомога більше білих ниток.

3 Обв'яжи весь круг кольоровими нитками по периметру.

4 Розріж нитки з боку основи й звільни помпон.

5 Підрівняй помпон-пташку за допомогою ножиць, заокругли його боки.

6 Трикутний шматочок фетру приклей на місце дзьоба.

7 До помпона можна прив'язати дві нитки, нанизати на них яскраві намистини, зав'язати в кінці гудзик і вузлик, у такий спосіб зробивши для пташки яскраві лапки. Готово!

У ПОШУКАХ
ДРУГА

У теплі травневі вечори в парку можна почути гул – це хрущі пролітають повз. Швидкість польоту цього жука – приблизно 8-10 км/год.

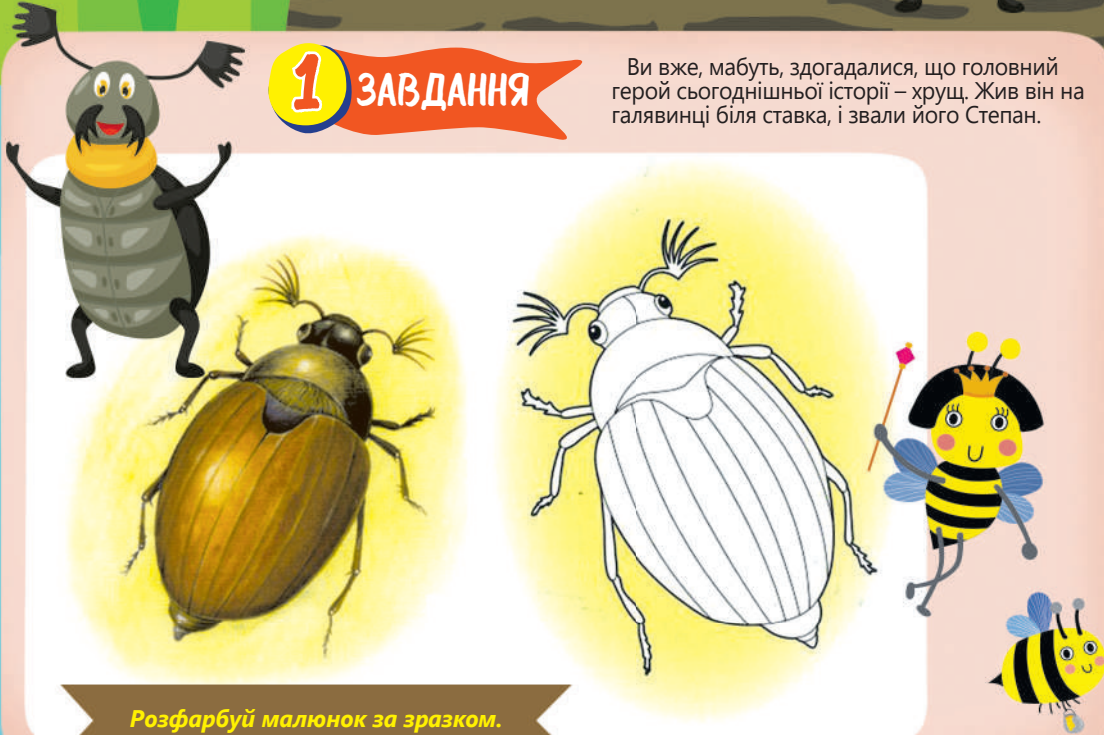
Цікавим є факт тривалості життя хрущів. Річ у тім, що ці комахи мають стадії розвитку. Доки вони лише формуються у вигляді личинок під землею, минає 4-5 років. Зате, ставши дорослим хрущем і вибравшись на поверхню, комаха живе лише 5-7 тижнів.

Хрущі на рідкість дуже цілеспрямовані істоти; намітивши мету, вони будуть до неї йти, незважаючи ні на що.

Головним джерелом їжі для дорослої особини є молоді паго-ни, листя, квіти. Особливо люб-лять хрущі такі плодові дерева, як яблуня, слива, груша, черешня, агрус. А ось личинки хрущів, що розвиваються в землі, ще більш ненажерливі, і саме вони завдають найбільшої шкоди сільськогосподарським культу-рам, оскільки поїдають коріння багатьох молодих рослин.

1 ЗАВДАННЯ

Ви вже, мабуть, здогадалися, що головний герой сьогodнішньої історії – хрущ. Жив він на галявинці біля ставка, і звали його Степан.

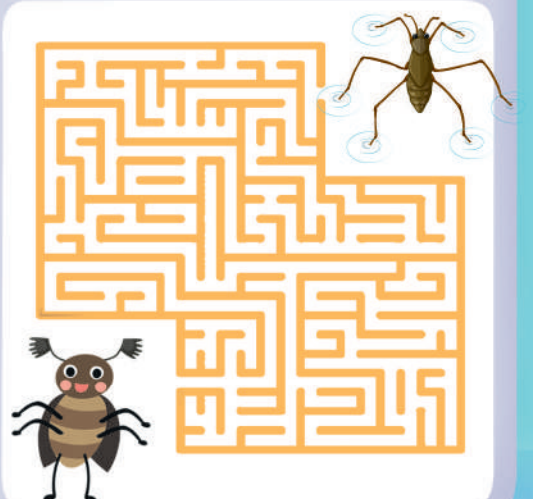

Розфарбуй малюнок за зразком.

2 ЗАВДАННЯ

Допоможи Степанові дістатися до Водомірки – подолай лабіринт.

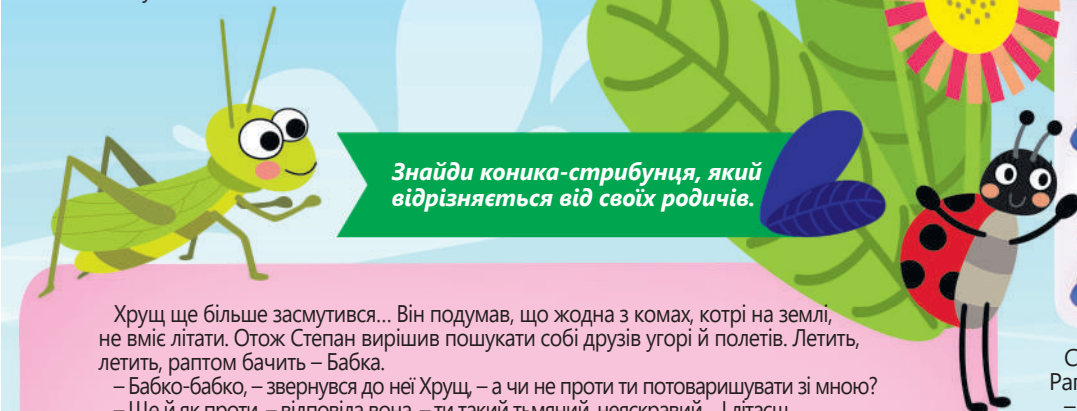
Та от біда – у нього не було друзів. Що ж робити? Вирушив Степан на пошуки друга. Іде, іде, аж раптом бачить – Водомірка плаває. Хрущ довго дивився на неї. Незабаром Водомірка помітила його й запитала:
– Що ти на мене диви-шися?
– Я хочу з тобою пото-варишувати, – відповів Степан.
Водомірка грізно вигукнула:
– Ні! Ти такий не-зграбний, ще й плавати не вмієш. Отож до по-бачення!

3 ЗАВДАННЯ

Хрущ образився й пішов далі... Дорогою він зустрів Коника-Стрибунця.
– Коніку-Коніку, а станьмо друзями! – запропонував Хрущ.
– Не хочу, – відповів той, – ти якийсь негарний. А ще ти стрибати не вмієш, а я – літати. Бувай. Я поспішаю.

Знайди коника-стрибунця, який відрізняється від своїх родичів.

Хрущ ще більше засмутився... Він подумав, що жодна з комах, котрі на землі, не вміє літати. Отож Степан вирішив пошукати собі друзів угорі й полетів. Летить, летить, раптом бачить – Бабка.
– Бабко-бабко, – звернувся до неї Хрущ, – а чи не проти ти потоваришувати зі мною?
– Ще й як проти, – відповіла вона, – ти такий тьмяний, неяскавий... І літаєш повільно... Нам з тобою не по дорозі. Вибач.

Полічи всіх бабок.

4 ЗАВДАННЯ

Степан так засмував, що ні на кого вже не дивився. Раптом пролітає повз нього Джміль і запитусь:
– Жуку, ти чому похнюпився?
– Ніхто зі мною дружити не хоче, – відповів Хрущ –
До речі, ти не хочеш стати мені другом?
Замість того щоб відповісти Степанові: «Так», Джміль почав весело кружляти над ним і вигукувати:
– Так! Так! Звісно, так!
Виявилося, що Джміль теж був самотнім. Ось так і знайшов Степан чудового друга.

5 ЗАВДАННЯ

Знайди 5 відмінностей.

Лариса Кобзева

Напередодні Дня матері Микола та його молодші сестри Надя, Інґа та Ліда зібралися у вітальні й почали обговорювати, який подарунок вони можуть приготувати мамі на свято.

– Зробімо мамі якийсь сюрприз, – запропонувала Надя.

– Гарна ідея, – підтримав Надю старший брат. – Ми можемо подарувати мамі її улюблені парфуми.

– Ну який це сюрприз? У цьому подарунку немає нічого особливого, – заперечила Надя. – До того ж тато вже дарував мамі парфуми на її День народження. Нам потрібно зробити такий подарунок мамі, якого вона аж ніяк не чекає.

– Можна намалювати гарні малюнки й підписати їх: «З Днем матері!», – запропонувала молодша сестричка Лідочка.

– Навряд чи наші малюнки здивують маму, – сказала Інґа й, трохи подумавши, запропонувала: – А якщо нам купити мамі величезний торт?

– Торт? Це добре, – задумливо промовила Надя й раптом радісно вигукнула: – Друзі, здається, я дещо придумала...

Усі уважно подивилися на Надю.

«Зробімо ось що: наведемо лад у квартирі, помиемо посуд і самі спечемо великий вафельний торт», – поділилася своєю ідеєю Надя.

«Згода!» – дружно вигукнули Інґа та Ліда, а Микола сказав: «Як чудово ти придумала! Тільки не завадило б і квіти купити». «Правильно, Миколко, – погодилася Надя. – Ми купимо мамі букет тюльпанів».

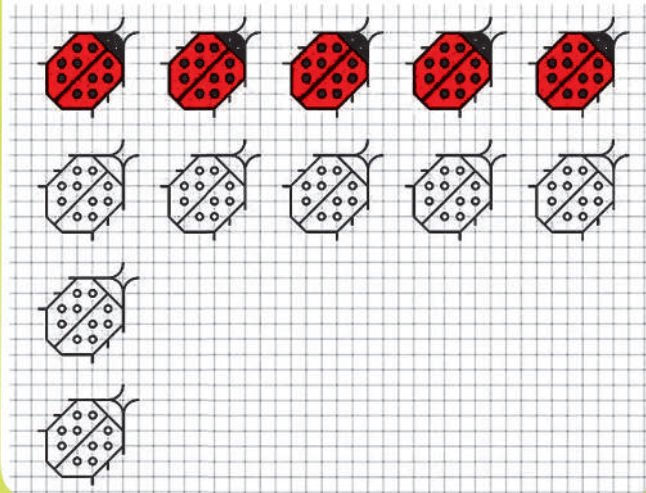
Наступного дня, повернувшись зі школи, діти розподілили між собою обов'язки й дружно взялися до роботи. Спочатку вони навели лад у своїх кімнатах. Після цього Микола пропилососив усі килими й виніс сміття. Надя витерла скрізь пил і помила підлогу. А Інґа та Ліда почистили плиту, перемили весь брудний посуд, витерли його та розклали по шафах. Закінчивши прибирання квартири, дівчатка почали випікати вафельний торт, а тим часом Микола побіг до квіткового магазину за тюльпанами. Коли торт був готовий, дівчатка зробили на ньому великий напис кремом: «Для улюбленої матері». Коли все було готово, діти почали з нетерпінням чекати на прихід матери.

Увечері мама повернулася з роботи додому, і з передпокою почувся її втомлений голос: «Діти, я вдома! Допоможіть мені віднести сумки на кухню». Проте на її заклик ніхто не відгукнувся. Тоді мама взяла сумки й зі словами: «Доведеться мені це зробити самій» пройшла на кухню. Діти тим часом тихо сиділи у вітальні й чекали на реакцію матери. «О, – почувся з кухні здивований вигук матери, – не можу повірити власним очам! Яка чистота! Підлога і плита блищать, на столі – ані крихти, і весь брудний посуд перемитий!» У пошуках дітей мама зазирнула до кімнати Миколи, а потім і до кімнати дівчат. «Це ж треба, – не переставала дивуватися мама, – скрізь чистота й порядок: ліжка застелені, письмові столи прибрані, і на підлозі не валяється жодна іграшка! Дивовижно!»

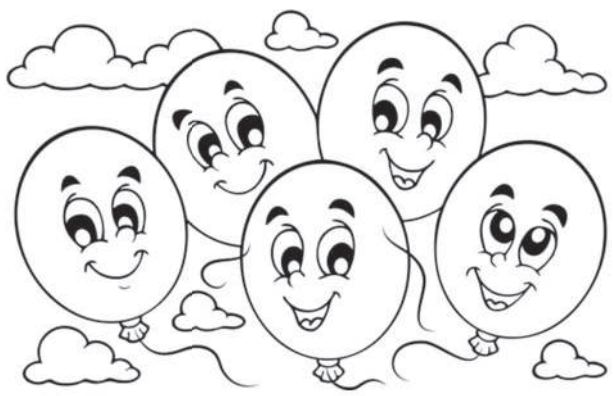
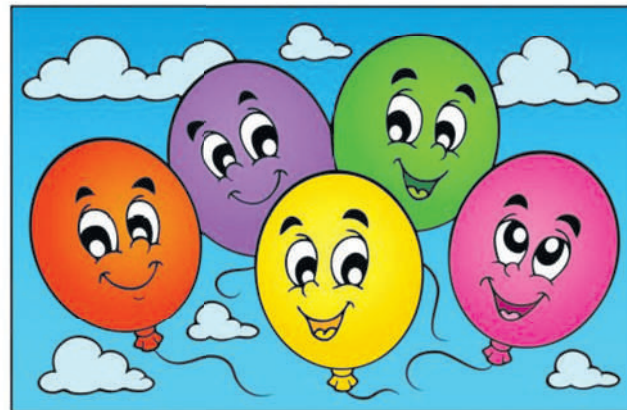
Коли мама зайшла до вітальні, діти підбігли до неї й зі словами: «Матусю, вітаємо тебе зі святом!» подарували їй торт і букет червоних тюльпанів. «Ой, які гарні квіти! – захоплено промовила мама й, прочитавши напис на торті, запитала: – Невже ви самі спекли для мене цей торт?» «Так, самі!» – з гордістю відповіли діти. «Оце так сюрприз! – зворушено промовила мама й, змахнувши сльози радості, додала: – Сьогодні ви зробили мені один з найкращих подарунків, які я колись отримувала у своєму житті. Дякую вам, мої любі!» Після цих слів мама обійняла дітей і по черзі поцілувала кожного з них.

Сюрприз вдавсь. Усі були щасливі: і мама, і особливо самі діти.

Відтвори малюнок за зразком.

РОЗФАРБУЙ МАЛЮНОК ЗА ЗРАЗКОМ.

РЕБУСИ.

ЯКА ПРАВИЛЬНА ВІДПОВІДЬ?

$$\text{leaf} \times \text{walrus} + 1 = 17$$

$$\text{egg} \times \text{walrus} \times \text{egg} = 36$$

$$\text{egg} \times \text{walrus} \times \text{walrus} = 72$$

$$\text{walrus} - \text{walrus} \times \text{egg} = ?$$

ФРУКТОВА ЛИСТІВКА

Сьогодні ми з тобою приготуємо приємний сюрприз для матери. Що для цього потрібно? Обери слушну нагоду, заручися допомогою тата й гайда на кухню, доки мама ні про що не здогадалася.

1 Очисти ківі від шкірки, а ягоди винограду відділи від грона.

2 Наріж апельсини й ківі кружечками.

3 На гарне широке блюдо виклади кружечки апельсинів у формі серця.

4 Серденько меншого розміру з ківі розташуй поверх апельсинів.

5 У середину композиції насип жменю винограду й оздоб кількома ягідками краї тарілки. Готово!

Тобі знадобляться:

- апельсини;
- виноград;
- ківі.

Така краса обов'язково потішить твою маму! Не забудь сказати їй, як сильно ти її любиш!

Жив у лісі Ведмедик. І понад усе на світі йому, як і будь-якій ведмежій натурі, не вистачало меду. Збираючись поклікати гостей на день народження, Ведмедик вигадав хитрий план – запросити бджіл. «А що бджоли можуть подарувати, окрім меду?» – дійшов висновку він.

Бджоли, дізнавшись про таку несподівану пропозицію, насторожилися й вирішили скликати нараду. Спочатку виступила найстарша й наймудріша бджола:

– Це небачений випадок в історії тваринного світу! Скільки живу, жоден ведмідь не запрошував нас у гості, та й бабуса моя теж про таке не чула. Мабуть, готує він щось недобре. Краще не йти до нього в гості.

Потім виступила молодша бджола. Вона розмірковувала так: – Саме тому нам і треба в гості піти – цього не було ще в історії флори та фауни. Нащадки згадуватимуть нас як сміливців. Потрібно піти до Ведмедика.

З нею погодилася її подруга:

– Звісно, треба! Адже якщо ми потоваришуємо з Ведмедем, то потім він, можливо, нас охоронятиме, переманимо його на наш бік, будемо з ним медом ділитися.

Бджоли дружно задзиччали на знак схвалення. Залишалось тільки підготувати подарунок. Чого лише не пропонували подарувати Ведмедику. Трутні взагалі спочатку збиралися прилетіти без подарунка, з'їсти частування й повернутися далі ледарювати. Джмелі запропонували подарувати йому поліно або пень, до того ж, згадуючи, як той неодноразово робив замах на їхній вулик, наполягали на дуже оригінальному способі «вручення». Вони хотіли скинути поліно чи пень зверху. Бджоли виявилися ввічливими. Вони запропонували виготовити з воску свічки, щоб ними Ведмедик освітлював темний барліг. І лише одна маленька бджілка зрозуміла, що справді необхідно імениннику.

– А подаруймо йому мед, – несміливо продзиччала вона.

Раптом зчинився несхвальний гул: «Як?! Віддати наші запаси їжі? А чим ми дітей годувати-мемо? Для нього це ласощі, а для нас – хліб насущний». Голос бджілки потонув у галасі, і комахи ще довго сперечалися, що ж подарувати Ведмедику.

Настав день народження Ведмедика. Бджоли заздалегідь попередили його, що можуть прилетіти на свято тільки ввечері після робочого дня. Ведмедик уже приготувався і з нетерпінням чекав на них. Він поставив на стіл великий букет з ромашками, здогадавшись, що на стільцях незвичайним гостям незручно сидітиметься, а на квітках – те, що треба.

У двері хтось незвично подряпався, й іменинник одразу зрозумів: оскільки не стукають – отже, прилетіли довгоочікувані гості. Бджоли весело залетіли до барлогу й поставили на стіл великий пакет. Ведмедик розгорнув подарунок. Перед ним стояв пеньок. Він спочатку засмутився, але потім відчув приємний аромат, що долинав з пенька. Виявляється, усередині він був порожнистий і до країв наповнений медом. Господар барлогу був ввічливим і, не торкаючись довгоочікуваного меду, почав чекати, доки гості розсядуться. А поки бджоли гули над букетом ромашок, він вирішив їм подякувати:

– Дякую вам, бджілки, за мед, я його з минулого літа вже не куштував.

Стіл був заставлений різними стравами. Тут і сушки з бубликами, і огірки солоні, мама Ведмедика дуже смачно їх у болоті засолювала, і решта смаколиків. Бачить Ведмедик – бджоли сидять і до їжі не торкаються. Він їх і запитує:

– А чому ж ви не пригощаєтесь?

– А ми нічого, крім меду, і не їмо. Ведмедик засмутився, що зараз медом своїм ділитися доведеться, але гостинність узяла гору. Він почав розкладати мед по блюдцях. З кожною ложкою

меду ставало дедалі менше, доки нарешті Ведмедик не дістав до самого дна. Він і виду не подав, що йому не вистачило меду, і підсунув порожній пеньок до себе. Бджоли весело накинулися на мед і швидко все з'їли. Дивиться Ведмедик на те, як зникає мед, і думає крізь сльози: «Чим же далі гостей пригощати?»

Бджоли мед доїли й дивляться на Ведмедика. Той зітхнув, підвівся з-за столу, сказав: «Зараз повернуся» – і вийшов із барлоги. В одному потайному занедбаному дуплі він ховав маленьку діжечку меду й беріг її до Нового року, щоб перед зимовою сплячкою наїстися поживної насолоди. Лізе Ведмежа по дереву й ледь не плаче: «Он як мене бджоли обхитрили... Хотів я їх обдурити, а вони хитрішими виявилися».

Повернувся Ведмедик до столу, несучи за пазухою свій скарб, поставив на стіл, дивиться на пеньок, і примарилося йому, ніби він повний. Протер очі, а пеньок, як і раніше, повний-повнісінький стоїть, і бджоли весело так дзиччать.

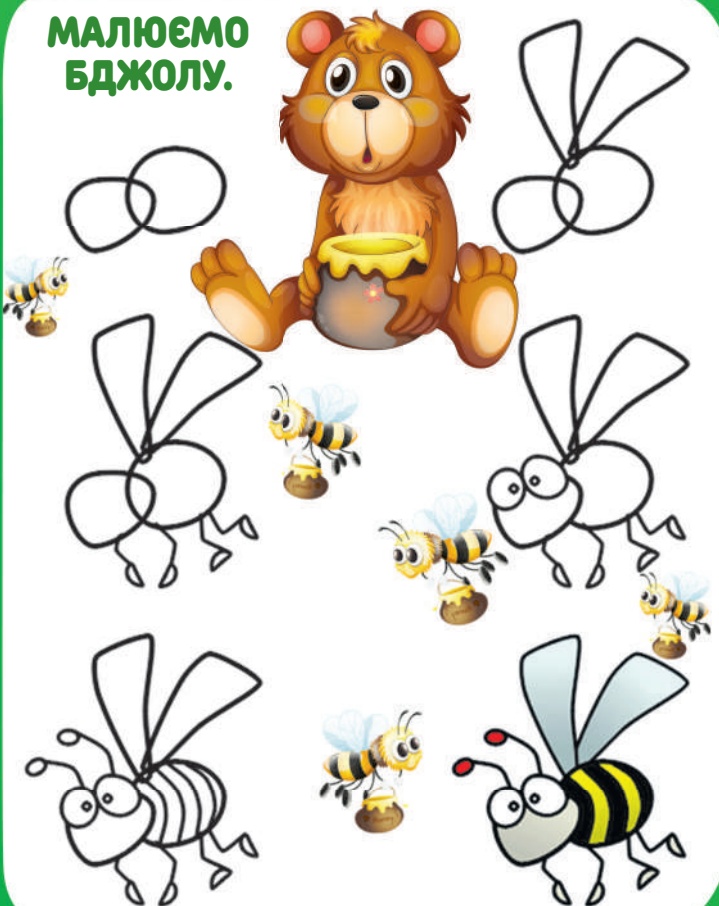
Виявляється, комахи все заздалегідь спланували й хотіли перевірити Ведмедика – жадібний він чи ні. Вони прилетіли в гості після робочого дня, і кожна бджілка несла на задній лапці взятку (грудочки пилку, які збирають бджоли, а потім роблять із них мед). І доки Ведмежа відійшло, вони всі дружно з принесеного непомітно пилку виготовили мед і знову наповнили пеньок по самісінькі вінця. Ведмедик дуже зрадів і почав танцювати. А потім, віддихавшись, під веселе гудіння бджіл швидко з'їв половину вмісту пенька.

Ось так бджоли й Ведмежа, яких чомусь вважають ворогами, потоваришували й разом відсвяткували день народження. Відтоді й сам Ведмедик став частим гостем у бджіл. Він ходив охороняти їхній вулик, а вони з ним ласощами ділилися.

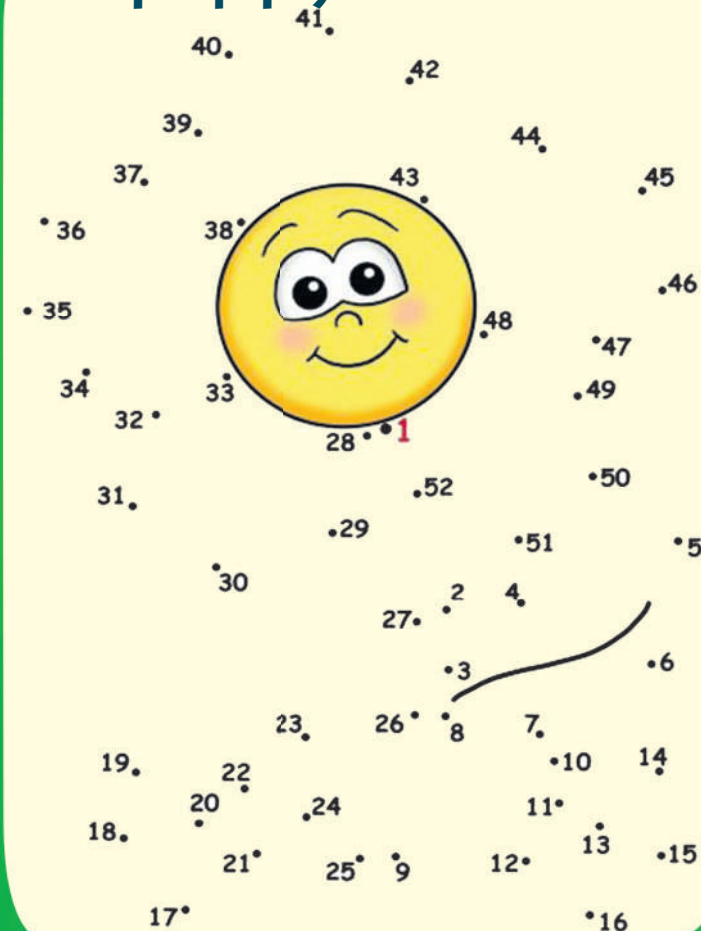
ДОПОМОЖИ ЛАМІ ДІСТАТИСЯ ДО КАКТУСА.

МАЛЮЄМО БДЖОЛУ.

З'єднай послідовно крапки й розфарбуй малюнок.

ЩО ЗАЙВЕ?

РОЗФАРБУЙ МАЛЮНОК ЗА СИМВОЛАМИ.

ЩО НЕ ТАК НА МАЛЮНКУ?

Прочитай Дії 9:36-41. Які три деталі на цьому малюнку зображені неправильно? Запиши нижче свої відповіді й розфарбуй малюнок.

ЗНАЙДИ ВІДПОВІДНУ ТІНЬ САРНИ.

Як ви вважаєте, друзі, чи можемо ми з вами стати «руками Ісуса»? Звісно, можемо. Адже бути «руками Ісуса» – означає допомагати іншим людям, роблячи добро. У Біблії є чудовий приклад такої допомоги.

За біблійних часів у місті Йопія жила жінка на ім'я Тавита. Вона була дуже доброю й так сильно любила Господа, що хотіла ділитися цією любов'ю з кожною людиною. Отож Тавита вирішила допомагати бідним і нужденним людям. Вона почала шити для них одяг, нічого не просячи натомість. Якось Тавита тяжко захворі-

ла й незабаром померла. Для жителів міста ця звістка стала величезним горем. Почувши, що в сусідньому місті перебуває учень Ісуса Петро, вони послали за ним двох людей із проханням негайно вирушити до Йопії.

Петро відразу ж попрямував до цього міста. Щойно він прибув туди, його завели до кімнати Тавити. Люди, котрі були там, зі сльозами на очах розповідали, якою доброю й милосердною жінкою вона була, і показували одяг, який Тавита колись пошила для них. Петро попросив усіх вийти

й, ставши на коліна, почав молитися. Потім він звернувся до Тавити, сказавши: «Устань!» Тавита розплющила очі й, побачивши Петра, сіла. Він допоміг їй підвестися й покликав людей.

Новина про це чудо поширилася по всій Йопії, і багато людей увірували в Ісуса Христа, бо це чудо було звершене від Його Імені.

Люди поважали та любили Тавиту за те добро, яке вона робила. Ми також можемо допомагати людям, які чогось потребують, а також своїм рідним і близьким.

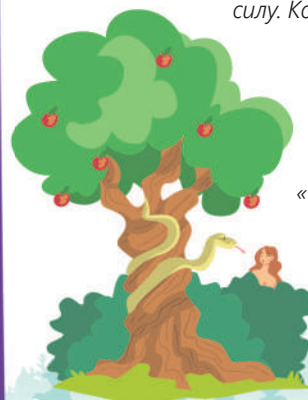
Рубрика «Запитання-відповідь»

ЧОМУ ЛЮДИ ХВОРІЮТЬ І ПОМИРАЮТЬ?

Відповідь: Бог створив перших людей, щоб вони ніколи не вмирали. Адам і Єва щодня на власні очі бачили Бога, розмовляли з Ним. А де Бог, там – життя. Проте одного разу перші люди дуже засмутили Бога – вони послухали спокусника-сатану і з'їли плід з дерева пізнання добра і зла, який Бог забороняв їм їсти. Не слухатися Господа – це дуже погано, це гріх. Отож Бог не дозволив більше Адаму та Єві жити поряд з Ним в Еденському саду. Люди перестали бачити Боже обличчя, чути Його голос і далеко від Бога почали хворіти й старіти, адже без Бога немає життя. Однак Господь не хотів, щоб люди загинули. Він сказав: «Гріх – як паркан, – розділяє Мене з людьми. Але Я хочу, щоб ми з ними, як і раніше, любили одне одного, розмовляли й щоб Я міг давати їм Свою силу. Коли вони молитимуться Мені й каятимуться у своїх гріхах, Я почую їх. А якщо сатана настане на них хвороби, нехай моляться, Я їм обов'язково допоможу».

Але цього замало. Ісус обіцяв, що всі, хто вірить у Бога, навіть якщо помруть від якоїсь хвороби, одного дня обов'язково оживуть. Господь дасть їм нове тіло: молоде та здорове. І вони більше ніколи не грішитимуть і не розлучатимуться з Богом, а вічно житимуть з Ним у Його Царстві. «Він обітре кожну сльозу з їхніх очей, і більше не буде смерті, ні страждань, ні голосіння, ні болю, – вже більше не буде, бо перше минулося» (Об'явл. 21:4).

САРНА

Сьогодні я розповім вам про тварину, яка на вигляд нагадує нашу домашню тварину – козу. Її тмється про сарну, дику козу, яка мешкає в середній та південній Європі, а також у Малій Азії.

Друзі, ви колись залазили на високе дерево чи підіймалися на якусь висоту? Напевно, ви помітили, що робити це вкрай незручно, та й страшно-

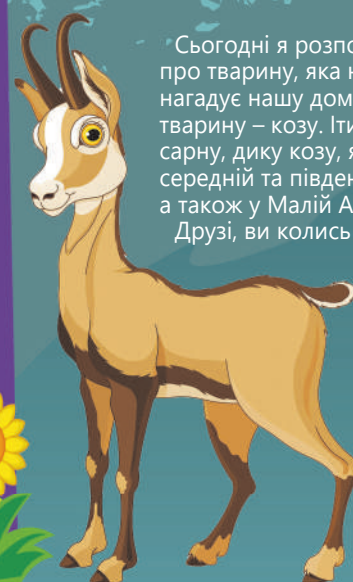
вато, мабуть, бо наші руки та ноги не пристосовані до цього. А ось сарнам дертися на висоту якраз до вподоби, вочевидь, завдяки особливій будові копит, що нагадують чашоподібну форму. Якось їх зустріли на висоті 4750 м над рівнем моря на горі Монблан у Франції. Схоже, це дуже сміливі тварини, якщо вони не бояться такої висоти, до того ж між скелями росте дуже соковита трава, яку вони так люблять. У сарн чудовий зір та нюх, які допомагають їм обходити ущелини між скелями, засипані снігом.

Про сарну є згадка в Біблії.

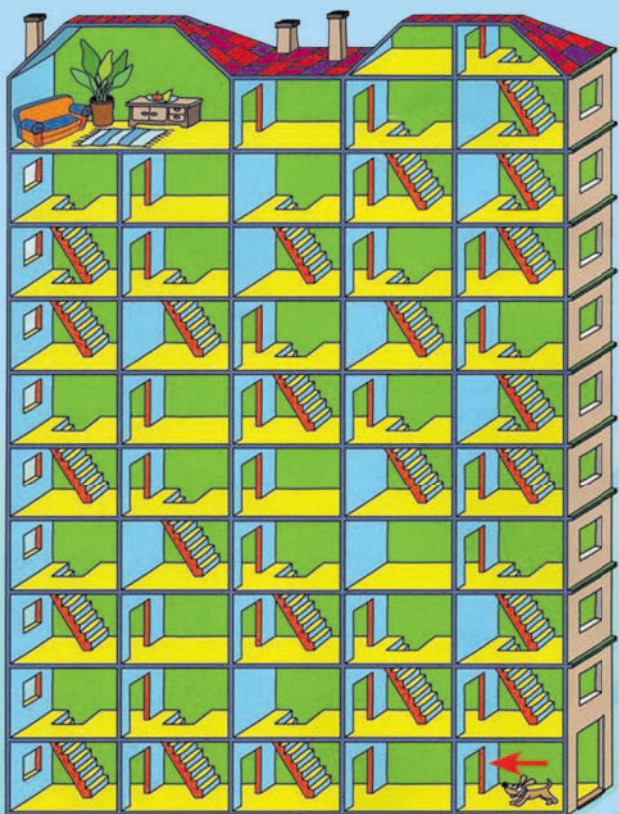
Ось один з віршів: «У Йопії була одна учениця на ім'я Тавита, що в перекладі означає Сарна; вона була сповнена добрих діл та милостинь, які чинила» (Дії 9:36).

Невипадково швидкість біблійних воїнів порівнювалася зі швидкістю сарн: «...відділилися до Давида до твердині в пустиню лицарі вояки, мужі відважні, на війні, озброєні великим щитом та списом. А їхні обличчя – то обличчя лев'ячі, а щодо швидкості вони були, як сарни на горах» (1 Хронік 12:8).

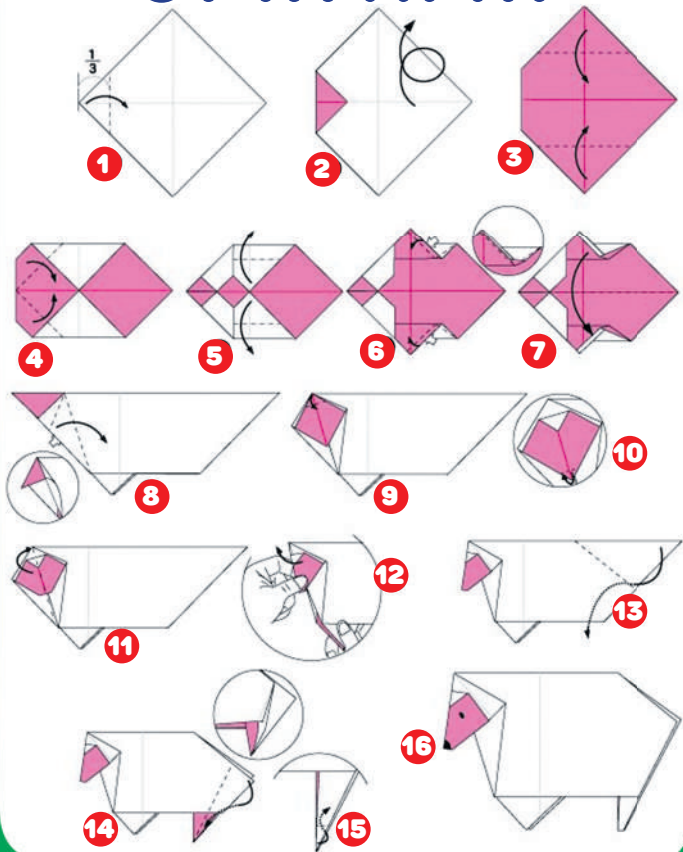
Друзі, якщо хтось із вас захоче стати таким самим спритним і швидким, як ця тварина, то ви можете звернутися до нашого Творця, і Він дасть кожному по вірі. Нехай благословить вас Господь!

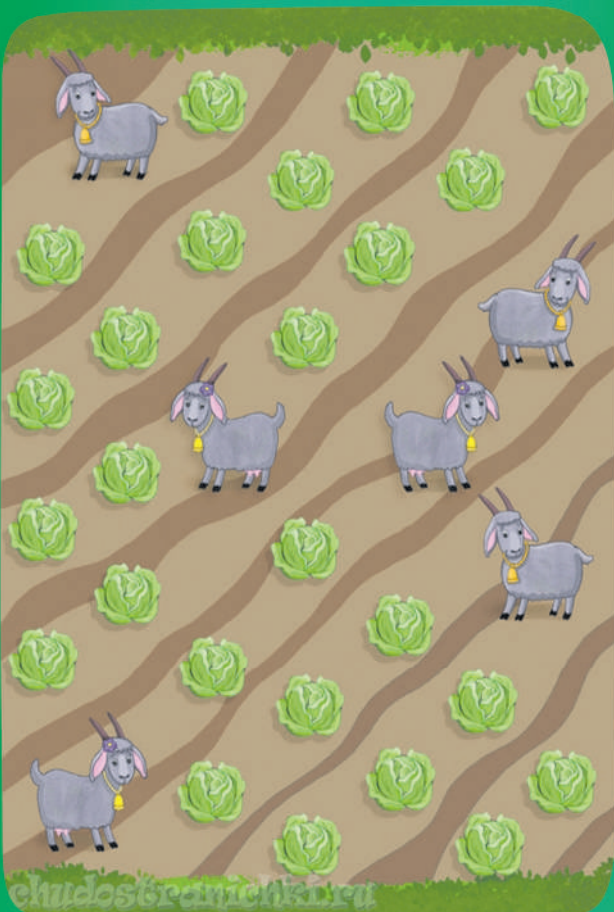
ДОПОМОЖИ ПЕСИКУ ДІСТАТИСЯ ДО СВОГО ДОМУ.

ОРИГАМІ.

Паркан упав, і кози опинилися на горді. Щоб урятувати ерочай, віділи тварин від капуст трьома прямими лініями.

Евелін Житкоскі

РУКА НА ДВЕРНІЙ РУЧЦІ

Теріл лягла на ліжко. Що з нею відбувається? Чому вона не може заснути? Вона так старанно працювала цілий день у четвер. Який же студент-новачок не старається? Її голова розколювалася, вона почувалася нещасною. Наступного ранку о 7:00 дівчина зрозуміла, що їй необхідно звернутися до медпункту.

– Мені шкода, Теріл, – сказала їй медсестра, помірявши температуру, – але схоже, що в тебе починається грип. Подивимося, які ліки призначити тобі лікар.

– Я можу піти сьогодні на заняття? – запитала Теріл. – У мене тест з біології.

– Ні. Думаю, що твої друзі будуть раді, якщо ти не заразиш їх. До того ж тобі потрібно трохи відпочити.

Теріл провела цілий день у ліжку, за винятком короткого візиту до лікаря. Надвечір вона почувалася вже значно краще й запитала в декана, чи зможе вона на вихідні залишитися вдома в Мері Лу, своєї заміжньої кузини, котра жила неподалік від студентського містечка. Її лякала думка залишитися наодинці у великому порожньому гуртожитку суботнього ранку. Дівчина отримала дозвіл піти в п'ятницю ввечері й повернутися до гуртожитку в понеділок уранці. Теріл пообіцяла медсестрі залишатися увесь цей час у ліжку.

Дівчина намагалася бути товариською, лежачи у вітальні на дивані вдома в кузини. На вечерю запросили кількох друзів, і поки готувалася їжа, вони слухали духовну музику. Усім було шкода Теріл, коли вони побачили її залите рум'янцем обличчя й стомлені очі, але вона трималася осторонь.

Того вечора в дівчини підвищилася температура, і кузина відправила її спати.

Наступного ранку в суботу сім'я Мері Лу прокинулася рано, усі метушилися в приготуванні до суботньої школи та богослужіння. Теріл майже не спала. Якби тільки в неї нічого не боліло!

Після того як усі пішли, вона вирішила, що їй стане краще, якщо прийняти теплу ванну. Дівчина пройшла через коридор і набрала у ванну теплу воду. Щойно вона встигла в ванну, як почула, що відчинилися вхідні двері. Спочатку Теріл подумала, що

хтось із членів сім'ї щось забув і повернувся.

Почулася важка чоловіча хода. Хтось прямував через коридор повз двері у ванну кімнату. Потім дівчина почула, як у швидкій послідовності відкриваються й закриваються шухлядки столів. Незваний гість переходив з однієї кімнати до іншої й орудував із майстерною ретельністю. Усі дверцята шаф у вітальні відкривалися і з гуркотом закривалися.

Теріл лежала у ванні, завмерши від страху. Незабаром кроки вже наблизилися просто до ванної кімнати. Вона тихо й відчайдушно помолилася про допомогу. Дверна ручка повністю повернулася, але двері не відчинилися. Чоловік попрямував до вітальні. Серце Теріл шалено билосся. Вона боялася поворухнутися.

Чоловік знову повернувся до неподатливих дверей і взявся за ручку ще раз. Він зробив три спроби, проте щоразу двері залишалися в тому ж положенні. Коли злочинець повертав ручку втретє, Теріл почула телефонний дзвінок. Чоловік почув його також і, вочевидь, злякався, бо відскочив від дверей. Теріл досі не ворушилася.

Після довгих 10 хвилин тиші, протягом яких вода у ванні ставала дедалі холоднішою, Теріл знову почула, як пролунав телефонний дзвінок. Цього разу вона подумала, що грабіжник або вже пішов, або в підвалі. Дівчина одягнула піжаму й підбігла до телефону.

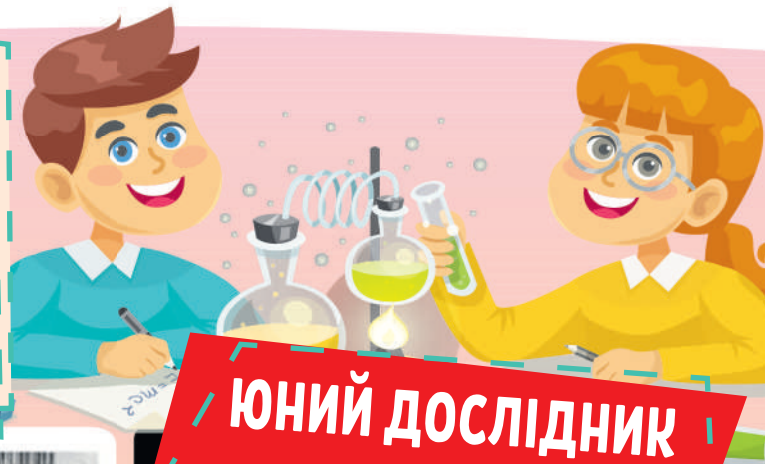
– О, друже, – прошепотіла вона, – негайно поклич на допомогу! Тут був грабіжник, і, можливо, він досі в будинку. Будь ласка, поквапся.

Вона швидко повісила слухавку, вибігла з будинку й помчала до сусідів. На одному подиху Теріл їм усе розповідала. Поліцію викликали, але грабіжника так і не знайшли. Поліцейські припустили, що він шукав гроші, оскільки з дому нічого не зникло.

– Я не пам'ятаю, щоб зачиняла двері у ванну, – розповідала Теріл знову й знову. – Думаю, Бог звелів моєму ангелу-охоронцю утримувати їх зачине-ними. Я така рада, що Господь тримав Свою руку на дверній ручці!

Тобі знадобляться:

- помідор;
- коробка сірників;
- відбілювач «Білизна»;
- шприц;
- 10 таблеток гідропериту;
- вода;
- посудина для змішування інгредієнтів;
- допомога старших.

ЮНИЙ ДОСЛІДНИК

Помідор, що світиться

Хід роботи:

1. Ножом зчисти сірку з 10-12 сірників.
2. До сірки добавь відбілювач і ретельно перемішай.
3. Отриманий розчин набери у шприц і введи в помідор.
4. Розведи 10 таблеток гідропериту в 15 мл води – отримаєш 30%-вий розчин перекису водню.
5. Утворений розчин набери у шприц і введи в помідор.
6. Віднеси овоч у темне приміщення й спостерігай за тим, як він світиться!

ВЕСЕЛИЙ ENGLISH

Read and learn new words. Прочитай і вивчи нові слова.

TASK 1

TASK 2

E J X S Q V B I Y J C N H Y R W K B G D
L A Q G U P O S T B O X B X U N C G G W
G H Z X S H V E A K J H V Y E X L P P T
T K Y F R A U N B I A L D O C E F D C M
K J F G T G D S H P O S T C A R D P F W
K P K J G P Q T U L S U K I S W L A P W
Q Z K W R G V U Q C T H J H S M R Z Q
V Z Z M F S C A L E S H T Z I N Y C W I
I Y R F P O S T M A N K C I E U B E I T
B T S P U G C R R L E T T E R T Q L L B
Z Y P R C X Q L W P O E E B E V A S W I
N L T C X C J R N C Y R L S N K T T S J
W E I G H T J Z E E A S S W V A N I S D
V Y R K C A M X O S S I U T E C R C T W
G J I I Y C S N D P A J C N L K B K T I
V Q K N M M O L L S C I T W O U B Y W S
W Q L T F U B O P T K N E Q P T V T Q O
E E Y B Q N R R P O S T A G E S T A M P
L T R T J M C O P H C O R A T D E P V I
J G R R U J M K O V V V O D O U E G H

LETTER
ENVELOPE
POSTCARD
PARCEL
STICKY TAPE
POSTAGE STAMP

SCALES
WEIGHT
SACK
POST BOX
POSTMAN
CASHIER
VAN

Search the words. Знайди необхідні слова.

TASK 3

Choose the correct answer. Complete the sentences. Обведи правильну відповідь. Доповни речення відповідними словами.

- After you write a letter you put it into an.....
a) post office b) envelope c) parcel
- You need a..... to send a letter.
a) stamp b) postcard c) sticker
- You..... the stamp on the envelope.
a) buy b) put c) stick
- The clerk..... the parcel.
a) weighs b) keeps c) buys
- You write the..... address in the lower right-hand part of the envelope.
a) writer's b) addressee's c) postman's
- The person who writes the letter is called the.....
a) writer b) addressee c) clerk
- The addressee is the person who..... the letter.
a) writes b) sends c) receives

TASK 4

Match the letters and numbers to read the instruction how to write a letter. З'єднай цифри з літерами в правильному порядку, щоб прочитати інструкцію: «Як написати листа».

- write a letter ①
- take clean paper and a pen ②
- post the letter ③
- write an address on the envelope ④
- put the stamp on the envelope ⑤
- take your letter and go to the post office ⑥
- put the letter into the envelope ⑦

TASK 5

Read the text and answer the questions. Уважно прочитай текст і дай відповіді на запитання.

The Post Office

This is a post office. We can send letters from here. The post man delivers letters. Julie is sending a letter to Sam. We can also buy stamps from the post office.

- Where can we send the letters from?
a. hospital b. post office c. bank
- Who delivers the letters?
a. a postman b. a cobbler c. a doctor
- Who is sending a letter to Sam?
a. Kate b. Julie c. Ben
- What can we buy from the post office?
a. shoes b. bed c. stamps

Жив-був один Синій Тапочок. Мешкав він під ліжком і взагалі не пам'ятав, як і коли там опинився. Йому було нестерпно нудно. Ні з ким пограти, ні з ким поговорити, і навіть посперечатися ні з ким.

Щоправда, іноді до нього під ліжко зазірала Швабра, але вона завжди була дуже зайнята і встигала лише привітатися з Тапочком і побажати йому вдалого дня. А яким же вдалим може бути день, якщо ти такий самотній?

І ось одного разу вирішив Тапочок піти й пошукати собі хоч якогось друга. «Ох, як було б добре лежати поряд з новим другом і говорити про все на світі», – мріяв Тапочок, збираючись у дорогу. Обтрусившись від пилу, він рішуче попрямував уперед. У кімнаті було темно й тихо. Вибравшись з-під ліжка, Тапочок помітив зелену шкарпетку, котра лежала біля стільця, де висів одяг. «Ой, забута шкарпетка, – зрадів Тапочок. – Вона така ж самотня, як я, і, напевно, захоче зі мною поспілкуватися». Підійшовши ближче, Тапочок ввічливо промовив:

– Доброї ночі, Шкарпетко. Бачу, ви зовсім сама. Ходімо разом зі мною під ліжко, ми станемо чудовими друзями, і нам ніколи більше не буде нудно.

– Спасибі вам, – сумно відповіла Шкарпетка, – але мені зовсім не хочеться під ліжко – я хочу нагору, на стілець, до своєї сестрички – Другої Шкарпетки. Ми з нею найкращі друзі, тільки я випадково впала. Але я дочекаюся ранку, нас одягнуть на ніжки, і ми знову будемо разом.

– У такому разі добраніч, – попрощався Тапочок і вирушив далі.

У передпокої він зустрів Червоний Гумовий Чобіт, що стояв у куточку сам (а другий чобіт у цей час сушився у ванній кімнаті).

– Здрастуйте, – звернувся до Чобота Тапочок, – чи не погодилися б ви стати моїм другом?

– Привіт, – озвався Чобіт, – а чому б і ні?

Він не знав, коли повернеться Другий Чобіт, і йому було нудно.

– Ходімо завтра разом гуляти надвір. Там зараз іде дощ, і завтра буде багато чудових калюж. Ми з тобою стрибати мемо по них і бризкатимемося. Хіба не прекрасно?

– Ой, пробачте, – розгубився Тапочок, – як же я стрибатиму по калюжах, якщо я м'який і відразу промокну, а можу й зовсім розклейтися? Було б краще, якби ми тихенько походили по дому й поговорили про те, про се.

– Яка нудьга, – обурився Чобіт, – з тобою ще нудніше, ніж самому!

І він, презирливо пирхнувши, відвернувся. Засмучений Тапочок побрів далі. На полиці біля дверей стояли два Білі Кеди, які захоплено обговорювали один з одним футбольний матч і взагалі нікого навколо не помічали.

«Як же їм добре – позаздрив Тапочок, – от би й мені так».

«Головне – не втрачати надії», – вирішив він і пішов далі.

За великим важким комодом жив Старий Валянок, який тихенько розмовляв сам із собою й іноді замислювався, дивлячись кудись у далечинь. Тапочок підійшов ближче, щоб послухати, про що говорить Валянок, але так нічого й не зрозумів.

– Вибачте, будь ласка, – ввічливо промовив Тапочок, – хіба вам не нудно говорити із самим собою? Поговорімо про щось разом. Може, ми навіть потоваришуємо.

– Не хочу тебе ображати, друже, – озвався Валянок, – але я не зможу бути тобі другом. Я сумую за своїм товаришем – Другим Валянком. Ми з ним

були справжньою парою. Прожили довге та цікаве життя.

Де тільки не бачили. Нас любили й часто взували. А потім мій друг зовсім протерся, і його кудись віднесли. А мене залишили тут і забули про мене. Відтоді я чекаю його повернення, іноді дуже сумую, але й далі чекаю.

І Старий Валянок знову важко зітхнув і поринув у спогади. Хоч Валянок уже й не слухав, Тапочок усе ж таки сказав йому: «До побачення» – і побрів далі. Несподівано, проходячи повз шафу, він почув тихий плач. «Хто це тут плаче?» – здивувався Тапочок і зазірнув за шафу. Там, у темряві та пилюці, був хтось незрозумілий.

– Здрастуйте, що з вами трапилося? Чому ви плачете? – запитав Тапочок.

– Як же мені не плакати? – озвався хтось. – Я так давно тут лежу сам-самісінький, до мене ніхто не приходить. Я нікому не потрібен, – і плач став ще гучнішим.

– Мені здається, я зможу вам допомогти, ми могли б спробувати потоваришувати. Може, ви вийдете, і ми познайомимося? – Ви справді так думаєте? – з надією запитав хтось і, трохи забарившись, почав вибиратися з-за шафи.

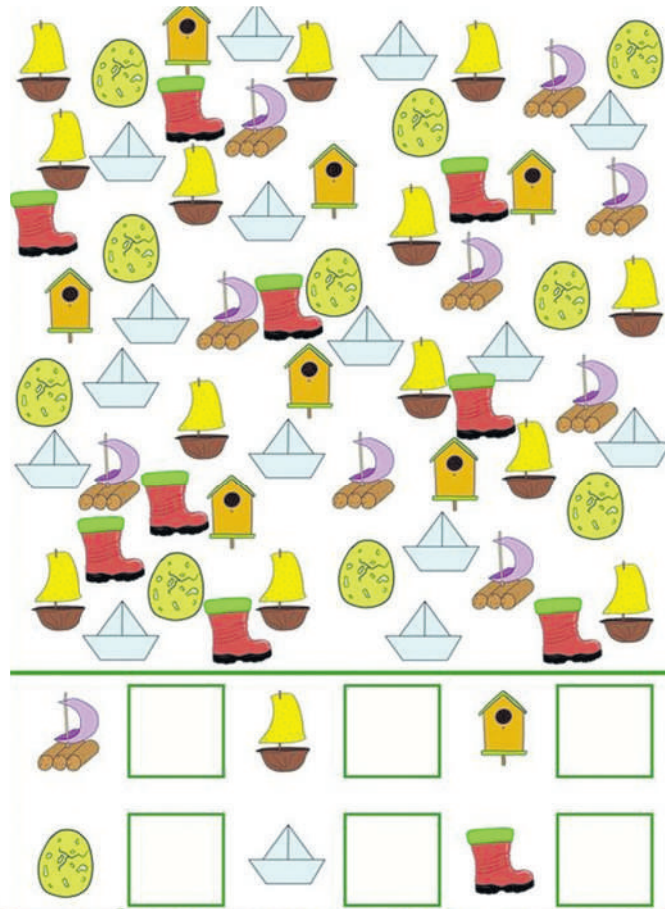
Тапочок з нетерпінням чекав. Якими ж були його здивування і радість, коли цей хтось виявився другим Синім Тапочком!

– Ура! Я тебе знайшов! – закричав Тапочок і почав стрибати від захвату.

– Ура! Ти до мене прийшов! – вигукнув другий Синій Тапочок. Так вони й стрибали разом, сміючись від щастя й радості, бо, якщо вам вдасться знайти свою справжню пару, то ви знайдете і справжнього друга!

Наталія Бірюліна

ПОЛІЧИ.

ЗНАЙДИ 5 ВІДМІННОСТЕЙ.

Наприкінці весни вже так тепло, що можна надіти зняті теплі куртки, шапки й чоботи. Уже доконала починає цвісти й тішити нас дивовижними ароматами!

ВЕСНЯНА ПОРА

ЗНАЙДИ:

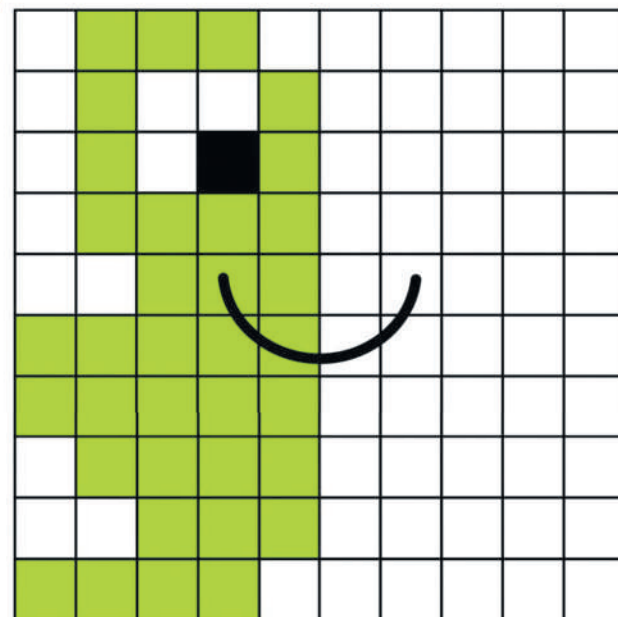
- місце, де білечня взяла книгу
- сачок
- будиночок для бджіл

ПОЛІЧИ:

- білі квіти
- яйця в гнізді
- усіх тварин

ПОМІРКУЙ І СКАЖИ:

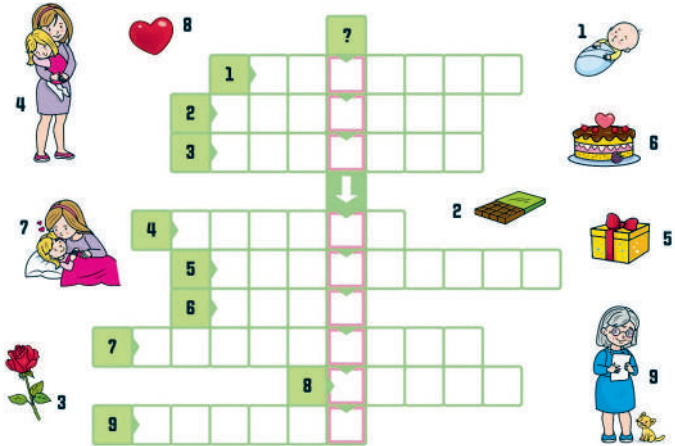
- навіщо потрібен млин?
- які квіти любить бачок?
- чим зайняті бджоли?

ДОМАЛОЮ ДРУГУ ПОЛОВИНКУ.

День матері КРОСВОРД

Подивися на малюнки і впиши їхні назви у відповідні клітинки кросворда. Дізнайся «секретні слова».

Впиши «секретні слова» в речення й проілюструй його.

Це —

ЩО НЕ ТАК НА МАЛЮНКУ?

**УВАЖНО РОЗГЛЯНЬ ЗОБРАЖЕННЯ І
ЗНАЙДИ ВСІ ПРИХОВАНІ ПРЕДМЕТИ.**

ЯК ВИНИКЛИ ДОМАШНІ КАПЦІ ?

Домашні капці асоціюються в нас із комфортом, теплом, захистом. Як приємно прийти зі школи й засунути втомлені ноги в «м'яке нутро» зручних тапочок, чи не так? Здавалося б, що може бути простіше домашніх капців, проте в них доволі цікава історія.

Перші тапочки винайшли на Сході. Спочатку вони призначалися для мешканок султанських гаремів, це були легкі капці-шльопанці. Їх спеціально зробили незручними, щоб дівчата не могли втекти. Але згодом на це незвичайне взуття звернули увагу високопоставлені вельможі, і для них розробили чоловічий варіант.

Східні капці потрапили в Європу за часів Хрестових походів. Серед мешканців замків було особливо модно надягнути чудернацьке взуття зі Сходу й розважатися в ньому або просто вести бесіди, сидячи поряд з камином.

У 16 столітті домашні капці досягли піку популярності, ставши символом домашнього вогнища та подружньої вірності.

У 18 столітті тапочки ще сильніше проникли до кіл аристократів. Від знатних дам, коли вони не перебували на прийомах або не гуляли, мода тих часів вимагала носіння спеціальних тапок. Однак вони дуже відрізнялися від сучасних. У них були підбори, не було задньої частини, їх прикрашали різноманітними помпонами, а носи такого домашнього взуття були задерті. Усе це надавало капцям минулого незвичайної витонченості.

Наприкінці 19 століття домашні капці перестали бути предметом розкоші. Вони перетворилися на просте взуття, а також втратили всіляке оздоблення. Тапки, які ми бачимо в магазинах тепер, дуже схожі на ті, що продавали 100-150 років тому.

У Росії домашні капці залишалися взуттям аристократів до 1917 року, після чого їх почали вважати пережитком буржуазної епохи. Звичайні жителі перестали ставитися з повагою до цього взуття: їх заносували до дірок, стоптували задню частину й просто недбало ставилися, наприклад, кидаючи їх біля входу

до будинку.

Згодом повага до домашніх капців знову повернулася. Тепер після важкого робочого дня приємно повернутися додому, налити чаю, зробити бутерброди, увімкнути якийсь фільм і просто відпочити, але перед цим необхідно взути тапки, адже без них відпочинок не відпочинок.

Якщо ви запропонуєте гостям узутти домашні капці, то це буде жестом ввічливості й покаже, який ви чудовий господар. Така практика поширена серед великих готелів та авіакомпаній. Кожному клієнтові видають нову пару тапок, щоб він почувався як удома.

Домашні капці — чудовий матеріал для винахідників. Уже сьогодні виробляють тапочки, устілки яких мають ефект пам'яті й набувають форми стоп людини. Є тапочки з ліхтариками для комфортного пересування в темряві й навіть тапочки-пилосос, які безшумно збирають із підлоги сміття та пил завдяки вбудованому в підшву вакуумному двигуну. Інакше кажучи, багатовікова історія капців триває.

Інна Сосяк

ПАЗЛ

Того вечора, як і завжди перед сном, тато читав маленькому Матвійкові історію з дитячої Біблії:

— Один чоловік мав 100 овець. І сталося, що одна з них загубилася. Що робити? Той чоловік залишає 99 овець і йде шукати ту, що заблукала. Він поспішає, хвилюється, адже маленька овечка може загинути або потрапити в біду. Чоловік заглядає в усі закутки, гукає її й нарешті знаходить. Пастух обіймає овечку, кладе її собі на плечі й несе додому. Він так радіє, що кличе друзів та сусідів: «Порадійте зі мною, бо знайшов я загублену вівцю». Так само й на Небі радіють за кожну людину, що пішла від Господа, загубилася, а Бог її знаходить, повертає до Себе, і вона вже не блукає, а стає слухняною й перебуває в домі Господньому.

— Тату, а пастух завжди шукає загублену вівцю?
— Добрий господар дбає про кожну людину і тварину у своєму домі. А Ісус кличе й шукає кожну людину, яка заблукала, адже любить її й хоче, щоб вона була під Його захистом.

Наступного дня тато покликав сина до столу й висипав перед ним жменю шматочків паперу.
— Це ж була фотографія нашої родини та друзів, коли вони приходили на твій ювілей. Ти розрізав її? — вигукнув Матвійко.

— Не хвилюйся, синку. У нас є ще одне таке саме фото. А з цих шматочків я пропоную скласти світлинку. Тут 100 пазлів. Спробуємо?

Пазли були різної форми. Спочатку склали рамку, а потім перейшли до середини, збира-

ючи послідовно всіх людей. Аж раптом вікно відчинилося, дмухнув вітер, і пазли розлетілися по всій кімнаті. Вікно зачинили, і Матвійко з татом почали швидко збирати частинки. Згодом світлинку зібрали. Бракувало лише двох шматочків: загубилися зображення бабусі Тані й Матвійка.

— Ми знайдемо їх. Треба лише добре пошукати, — сказав хлопчик.

Пошуки тривали, але шматочків ніде не було видно. Довелося задіяти підмогу — маму й бабусю Таню. Нарешті зображення Матвійка знайшлося в коробці з іграшками. Пазл зайняв своє місце на світлинці між татом і мамою. А от шматок із зображенням бабусі Тані знайти було важче. Мама озброїлася віником, бабуся — окулярами. Кімнату поділили на чотири частини. Кожен шукав у своєму квадраті.

— Я знайшов! — нарешті вигукнув Матвійко.

— Де ти знайшов? — запитала бабуся.

— Частинка фото прилипла до екрану телевізора. Усі презирнулися, адже дивитися телевізор було улюбленим заняттям бабусі.

— Це знак для мене. Справді, потрібно менше дивитися телевізор, а більше читати Слово Боже, — промовила бабуся.

Фотографію-пазл склеїли й повісили в рамку в кімнаті Матвійка. Хлопчик часто дивиться на світлинку й розуміє, що деякі близькі йому люди ще «загублені». Тож коли вони з татом моляться, то просять Ісуса знайти їх і привести до Господнього дому.

Валерія Чупіна

Аліна Літвін

Аня Поліщук

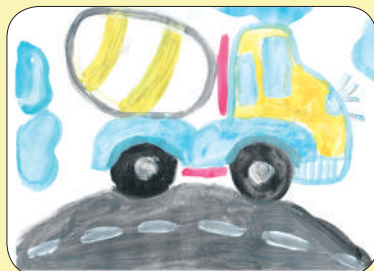
Влад Полеско

Єва Сопінська

Зоряна Чайка

Андрій Мукомелець

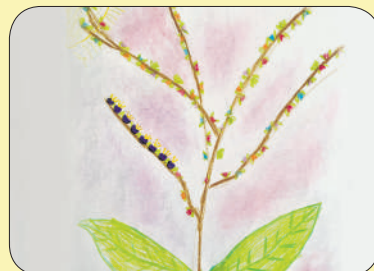
Гліб Чайка

Віка Кот

Діана Смаль

Едуард Слободський

Еріка Колош

Надя Кот

Саша Лавринчук

Настя Бондар

Каміла Строга

«Узелки мудрости» – это сказка о приключениях Гусенички, которая очень хочет обрести мудрость. На своем пути она встречает разных насекомых и учится отличать добро от зла.

Что такое добро? Как отличать его от зла? Как научиться жить по правде? Не только дети, но и взрослые смогут найти ответы на эти вопросы в «Узелках мудрости», а язык сказки поможет им в этом.

BOOKSON
Интернет-книгарня

ХРИСТИЯНСЬКІ КНИГИ для всієї сім'ї

ЗАМОВЛЯЙ ЛЕГКО - ОТРИМУЙ ШВИДКО

+38 (099) 45-595-45
shop@bookson.com.ua
www.bookson.com.ua

bookson.com.ua

Артем Тарасенко

Дарина Степанюк

Женя Кулик

Еліна Гунько

Марія Хворостяна

Марія Корчевна

Малюнки читачів

Любі діти!

Ми дуже вдячні вам за ваші малюнки. Надсилайте нам свої роботи на адресу видавництва, і ми з радістю їх опублікуємо в нашій газеті.

(Будь ласка, пишіть ваші прізвища розбірливо, друкованими літерами на зворотному боці кожного малюнка).

Додаток до газети «Вічний Скарб»

Щомісячна дитяча газета «Скарбничка»
Видавець – християнське видавництво «Джерело життя»
Адреса: 04052, м. Київ, вул. Лук'янівська, 9/10–А
e-mail: dzherelo@ukr.net;
тел.: (044) 467–50–68

Відповідальний за випуск: директор видавництва «Джерело життя» Василь Джулай
Головний редактор видавництва: Лариса Качмар
Відповідальний редактор: Інна Гунько
Коректор: Інна Джердж
Дизайн та верстка: Олена Черневич
Відповідальна за друк: Тамара Грицюк

Наклад: 10 000 прим.

Якщо ви бажаєте пожертвувати кошти на розвиток газети, ви можете зробити це через банк.

Наші реквізити:
Отримувач: УУК АСД
Код ЄДРПОУ 19350731
IBAN: UA753808050000000026006149457
МФО 380805
Банк: ПАТ «Райффайзен Банк Аваль» у м. Києві
Призначення платежу: добровільні пожертви

Редакція залишає за собою право редагувати і скорочувати тексти.

Рукописи не повертаються. Листування ведеться лише на сторінках газети.